

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Varna (Bulgarien) den
14. november 2016 — Nikolay Kantarev mod Balgarska narodna banka**

(Sag C-571/16)

(2017/C 038/12)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen sad Varna

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Nikolay Kantarev

Sagsøgt: Balgarska narodna banka

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 4, stk. 3, TEU samt ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet fortolkes således, at de i mangel af en national bestemmelse tillader, at den kompetente domstol og proceduren for erstatningssøgsmål vedrørende tilsidesættelse af EU-retten fastlægges ud fra den myndighed, som har begået tilsidesættelsen, og ud fra arten af den handling/undladelse, hvorved tilsidesættelsen er begået, hvis anvendelsen af disse kriterier fører til, at søgsmålene behandles af forskellige domstole — de almindelige domstole og forvaltningsdomstolene, efter forskellige procesreglementer — den civile retsplejelov (Grazhdansko-protsesualen kodeks, herefter »GPK«) og forvaltningsprocesloven (Administrativnoprotsesualen kodeks, herefter »APK«), som kræver betaling af forskellige gebyrer, nemlig forholdsmæssige og faste gebyrer, og bevis for forskellige forudsætninger, herunder culpa?
- 2) Skal artikel 4, stk. 3, TEU og de krav, som Domstolen har opstillet i Frankovich-dommen, fortolkes således, at de er til hinder for, at erstatningssøgsmål på grund af tilsidesættelse af EU-retten kan behandles efter en procedure som den, der er omhandlet i artikel 45 og 49 i Zakon za zadalzheniata i dogovorite (lov om forpligtelser og kontrakter, herefter »ZZD«), som kræver betaling af et forholdsmæssigt gebyr og bevis for culpa, og også efter en procedure som den, der er omhandlet i artikel 1 i Zakon za otgovornostta na darzhavata i obshtinite za vredi (lov om statens og kommunernes ansvar for skader, herefter »ZODOV«), som ganske vist fastsætter et objektivi ansvar og indeholder særlige regler, som skal lette adgangen til domstolene, men alligevel kun finder anvendelse på skader, som er opstået som følge af ophævede ulovlige retsakter og retsstridig handling/undladelse fra forvaltningens side, og ikke omfatter tilsidesættelser af EU-retten, som er begået af andre statslige organer ved retshandlinger/undladelser, som ikke er ophævet efter den pågældende procedure?
- 3) Skal artikel 1, stk. 3, litra i), og artikel 10, stk. 1, i direktiv 94/19⁽¹⁾ fortolkes således, at de tillader en lovgivningsmæssig model som den, der er valgt i artikel 36, stk. 3, i Zakon za kreditnite institutsii (lov om kreditinstitutter, herefter »ZKI«) og artikel 23, stk. 5, i Zakon za garantirane na vlogovete v bankite (lov om sikring af bankindsud, herefter »ZGVB«), ifølge hvilken »betingelsen, at det berørte kreditinstitut ikke for øjeblikket er i stand til at tilbagebetale indskuddet af årsager, der er direkte forbundet med dets finansielle situation, og ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til det«, er ensbetydende med, at instituttet er erklæret insolvent, og at dets tilladelse er tilbagekaldt, og at indskudsgarantiordningen træder i funktion fra tidspunktet for tilbagekaldelsen af banklicensen?
- 4) Skal artikel 1, stk. 3, i direktiv 94/19 fortolkes således, at det for at kvalificere et indskud som »indisponibelt« er nødvendigt, at det udtrykkeligt erklæres indisponibelt af »de kompetente myndigheder« efter en vurdering i henhold til denne bestemmelses litra i), eller tillader den, at »de kompetente myndigheders« vurdering og vilje i tilfælde af en lakune i national ret udledes ved fortolkning af andre retsakter fra den pågældende myndighed — i det foreliggende tilfælde eksempelvis BNB's forvaltningsråds (upraviteľen savet, herefter »US«) afgørelse nr. 73 af 20. juni 2014, hvorved »KTB« AD blev sat under skærpet tilsyn, eller formodes på grundlag af omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende?

- 5) Skal det under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, når alle betalinger og forretninger blev indstillet ved BNB's forvaltningsråds afgørelse nr. 73 af 20. juni 2014, og indskyderne i perioden fra den 20. juni 2014 til den 6. november 2014 hverken kunne anmode om udbetaling eller havde adgang til deres indskud, lægges til grund, at alle dækkede tidsubegrænsede indskud (over hvilke der kan disponeres over uden forudgående anmeldelse, og som skal udbetales omgående ved anfordring) var blevet indisponible som omhandlet i artikel 1, stk. 3, litra i), i direktiv 94/19, eller kræver betingelsen, at et indskud »er forfaldet til udbetaling, men ikke er blevet udbetalt af et kreditinstitut«, at indskyderne skal have forlangt udbetaling af kreditinstituttet (ved anmodning, anfordring), uden at dette er blevet efterkommet?
- 6) Skal artikel 1, stk. 3, litra i), artikel 10, stk. 1, i direktiv 94/19 og ottende betragtning til direktiv 2009/14 ⁽²⁾ fortolkes således, at »de kompetente myndigheder« skønsmargen ved vurderingen i henhold til artikel 1, stk. 3, litra i), i alle tilfælde er begrænset af fristen i henhold til litra i), andet punktum, eller tillader de med henblik på det skærpede tilsyn som omhandlet i ZKI's artikel 115, at indskuddene forbliver indisponible i længere tid end fastsat i direktivet?
- 7) Har artikel 1, stk. 3, litra i), og artikel 10, stk. 1, i direktiv 94/19 direkte virkning, og giver de indehavere af indskud i en bank, som er tilsluttet indskudsgarantiordningen, ret til — foruden deres ret til erstatning gennem denne ordning op til det i artikel 7, stk. 1, i direktiv 94/19 omhandlede beløb — at holde staten ansvarlig for tilsidesættelse af EU-retten, idet de indstævner den myndighed, der er ansvarlig for at konstatere, at indskuddene er indisponible, med påstand om erstatning for den skade, som er opstået som følge af den forsinkede betaling af det dækkede indskudsbetrag, hvis afgørelsen i henhold til artikel 1, stk. 3, litra i), er truffet efter udløbet af den i direktivet fastsatte frist på fem dage, og denne forsinkelse skyldes virkningen af en saneringsforanstaltning, som skal beskytte banken mod insolvens, og som er anordnet af denne myndighed, eller tillader de under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende en national bestemmelse som bestemmelsen i ZKI's artikel 79, stk. 8, hvorefter BNB, dens organer og de af disse befuldmægtigede personer kun er ansvarlige for de skader, der opstår under varetagelsen af deres tilsynsopgaver, hvis disse er udvirket forsætligt?
- 8) Udgør en tilsidesættelse af EU-retten, som består i, at »de kompetente myndigheder« ikke har truffet en afgørelse efter artikel 1, stk. 3, litra i), i direktiv 94/19, en »tilstrækkeligt kvalificeret overtrædelse«, som kan udløse en medlemsstats ansvar for skader gennem et søgsmål mod tilsynsmyndigheden, og under hvilke forudsætninger er dette tilfældet, og er følgende omstændigheder af betydning i denne forbindelse: a) at fonden til dækning af bankindskud (Fond za garantirane na vlogovete v bankite, herefter »FGVB«) ikke rådede over tilstrækkelige midler til at dække alle garanterede indskud; b) at kreditinstituttet i den periode, hvor betalingerne forblev indstillet, blev sat under skærpet tilsyn for at beskytte mod insolvens; c) at sagsøgerens indskud blev udbetalt, efter at BNB havde konstateret, at saneringsbestrebelsene ikke havde udsigt til at lykkes; [d)] at sagsøgerens indskud med tillæg af afkastet af renterne, beregnet for perioden fra den 20. juni 2014 til og med den 6. november 2014, blev udbetalt?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF af 30.5.1994 om indskudsgarantiordninger (EFT L 135, s. 5).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/14/EF af 11.3.2009 om ændring af direktiv 94/19/EF om indskudsgarantiordninger for så vidt angår dækningsniveau og udbetalingsfrist (EUT L 68, s. 3).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af cour d'appel de Versailles (Frankrig) den 17. november 2016 — Green Yellow Canet en Roussillon SNC mod Enedis, SA

(Sag C-583/16)

(2017/C 038/13)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour d'appel de Versailles

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Green Yellow Canet en Roussillon SNC

Sagsøgt: Enedis, SA